

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **Č. F.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. KUJI 773/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 9. 5. 2017, č. j. MHB_DOP/1307/2016-18, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), spočívajícího v tom, že jako řidič motorového vozidla překročil dne 9. 3. 2016 nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Za daný přestupek městský úřad potrestal žalobce pokutou a

zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný nejprve zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 13. 7. 2017, toto rozhodnutí však zrušil Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 29 A 9/2017-83, a současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2019, č. j. KUJI 773/2019, žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). V odůvodnění uvedl, že k opětovnému vykonání uložené sankce je nezbytné nepřistupovat, neboť žalobce již pokutu zaplatil a uložený správní trest zákazu řízení motorových vozidel vykonal.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. V prvním okruhu žalobních bodů namítl porušení právních zásad *nulla poena sine lege* a *ne bis in idem*. Uvedl, že žalovaný v rozporu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), jakož i v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) nezměnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že by mu do uloženého zákazu řízení motorových vozidel započel dobu, po kterou uloženou sankci již vykonával. Zdůraznil, že poté, co prvostupňové rozhodnutí nabylo poprvé právní moci (23. 7. 2017), uložený správní trest zákazu činnosti v trvání 6 měsíců vykonal od 23. 7. 2017 do 23. 1. 2018. Žalobce uvedl, že původní rozhodnutí žalovaného bylo ke dni 28. 11. 2018 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové a následným prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím mu byla znovu uložena stejná sankce za totožné jednání. Namítl, že v době, kdy žalovaný rozhodl a kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci, vykonal již celý správní trest zákazu činnosti. Podle žalobce mu tak byla podruhé uložena sankce, kterou již vykonal, čímž podle něj žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nezákonností.
5. V druhém okruhu žalobních bodů namítl prekluzi přestupku a provedení měření v rozporu s návodem k obsluze z důvodu provedení měření v zatáčce. Rovněž namítl, že mu bylo upřeno právo žádat přezkoušení rychloměru podle § 11a zákona č. 55/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o metrologii*“), což označil za podstatnou procesní vadu. Výsledek přezkoušení podle něj mohl prokázat zánik ověření použitého rychloměru, což by vedlo k jeho osvobození.
6. Závěrem žaloby vyjádřili žalobce a jeho právní zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a vyslovili se pro naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že nebylo možné v odvolacím řízení změnit výrok prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a započíst do uloženého zákazu činnosti již vykonanou sankci. Uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla předmětná

sankce uložena, a současně bylo třeba do doby zákazu činnosti započít dobu, po kterou již žalobce nesměl činnost vykonávat na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem. Odkázal na § 14 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“) i nyní účinný § 47 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a zdůraznil, že žalobci nebyl opětovně uložen výkon správního trestu a že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že je nezbytné k opětovnému výkonu uložených sankcí nepřistupovat. Zdůraznil, že i správní spis dokládá, že uložené sankce již byly vykonány a tudíž jde jen o technickou záležitost.

8. Ostatní námitky žalovaný též považoval za nedůvodné. Ve vztahu k namítané prekluzi zdůraznil, že vydáním prvostupňového rozhodnutí i vydáním rozhodnutí žalovaného dne 13. 7. 2017 došlo k přerušení lhůty podle § 20 přestupkového zákona. Následně došlo dne 25. 9. 2017 podáním žaloby ke stavení lhůty pro projednání přestupku podle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř.*“), a to až do nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 11. 2018. Zdůraznil, že odpovědnost za přestupek nezanikla, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 1. 2019.
9. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 9. 3. 2016 v 15,04 hodin prováděla hlídka Policie České republiky, dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod, na silnici I/38 v obci Radostín, dohled nad dodržováním maximální dovolené rychlosti ve směru od obce Havlíčkův Brod. Měřicím zařízením RAMER 10 C bylo změřeno vozidlo Škoda Superb bílé barvy, reg. zn., jehož rychlost byla 93 km/hod, po odečtu tolerance 90 km/hod. Vozidlo bylo zastaveno a jeho řidič ztotožněn. Kromě oznámení přestupku ze dne 21. 3. 2016 Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, územního odboru Havlíčkův Brod, dopravního inspektorátu, adresovaného městskému úřadu, se ve spise nachází i kopie oznámení o přestupku s údaji o místě a čase spáchání přestupku, motorovém vozidle a totožnosti řidiče vozidla (žalobce), a dále záznam o přestupku s fotografií vozidla z měření, fotodokumentace pořízená po zastavení měřeného vozidla, žalobcova evidenční karta řidiče a ověřovací list.
12. Z ověřovacího listu č. 197/15 vydaného dne 27. 11. 2015 společností RAMET a.s., Letecká 110, Kunovice, vyplývá, že silniční radarový rychloměr RAMER 10 C, výrobního čísla 15/0219, má požadované metrologické vlastnosti a lze jej až do 26. 11. 2016 (konec platnosti ověření) používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

13. Správní řízení bylo zahájeno dne 28. 7. 2016 doručením oznámení o zahájení řízení žalobci. Žalobce byl v průběhu řízení o přestupku zastoupen obecným zmocněncem, který dne 9. 8. 2016 obdržel kopii spisu 17 listů a opakovaně zaslal městskému úřadu svá vyjádření k věci, v nichž namítal, že z fotografie pořízené rychloměrem vyplývá ustanovení policejního vozidla v rozporu s návodem k obsluze, že měření vozidla probíhalo v zatáčce, a navrhl provést k důkazu návod k obsluze, ohledání místa a svědecké výpovědi zasahujících policistů i spolujezdce řidiče vozidla. Ani k jednomu ústnímu jednání ve dnech 11. 8. a 5. 10. 2016, kdy byli vyslýcháni svědci a čteny listinné důkazy, se zmocněnec žalobce nedostavil.
14. Dne 9. 5. 2017 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za který potrestal žalobce pokutou a zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo zdůrazněno, že nabytím právní moci tohoto rozhodnutí vzniká obviněnému povinnost odevzdat řidičský průkaz do 5 pracovních dnů. Prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 6. 2017.
15. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. V odvolání namítl promlčení přestupku s tím, že jej bylo možné projednat pouze v jednoleté lhůtě do 9. 3. 2017, protože novela § 20 přestupkového zákona, provedená zákonem č. 204/2015 Sb., nabyla účinnosti až dnem 1. 10. 2016 a přerušení běhu jednoleté prekluzivní lhůty dle § 20 odst. 2 a 3 přestupkového zákona není v případě přestupku spáchaného před 1. 10. 2016 možné. Dále v odvolání namítl, že ze spisového materiálu je evidentní, že měření proběhlo v zakřiveném úseku, což navrhl prokázat přiloženým snímkem mapy daného úseku z webu a ohledáním místa nebo odborným vyjádřením či znaleckým posudkem. Rovněž namítl nepřiměřenou participaci soukromého subjektu, společnosti RAMET a.s., na měření rychlosti. Další odvolací námitky s ohledem na obsah žalobních bodů netřeba rozvádět. Přezkoušení rychloměru žalobce nepožadoval v odvolání ani během předchozího průběhu přestupkového řízení.
16. Dne 13. 7. 2017 žalovaný zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pro opožděnost. Poté, co žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalobou ze dne 23. 9. 2017, zrušil jej Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 29 A 9/2017-83. Rozsudek nabyl právní moci dne 28. 11. 2018.
17. Dne 4. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž opět zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V závěru odůvodnění uvedl, že byť bylo odvolání zamítnuto, k opětovnému výkonu uložené sankce je nezbytné nepřistupovat, jelikož odvolatel uložené sankce již vykonal.
18. Součástí správního spisu je i výpis z žalobcovy evidenční karty řidiče, evidující zákaz řízení motorových vozidel ve dvou obdobích: od 27. 2. do 27. 10. 2003 a od 3. 6. do 3. 12. 2017. Z rozhodnutí městského úřadu o návrhu žalobce ze dne 7. 9. 2017 vyplývá, že od výkonu zbytku správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců bylo upuštěno.

Právní závěry

19. Námitku spočívající v porušení právních zásad *nulla poena sine lege* a *ne bis in idem* soud neshledal důvodnou.
20. Zásada *nulla poena sine lege* úzce souvisí se zásadou *nullum crimen sine lege* a je klíčová z hlediska dodržování principu legality. Uvedený princip lze ve vztahu ke správnímu trestání chápat jako závazek státu nestíhat a netrestat osobu za čin, který nebyl v době jeho spáchání trestný, a s tím související zákaz uložit trest, který nebyl v době spáchání činu předvídan právním řádem státu. Zásada zaručuje, že obviněný z přestupku bude potrestán pouze takovým správním trestem, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy byl přestupek spáchán, s tím, že pozdější právní úpravy se použije pouze v případě, bude-li tato pro pachatele přestupku příznivější. Zásada je v českém právním řádu vyjádřena na ústavněprávní úrovni (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod) i v rovině obecného práva - trestního práva hmotného (§ 3 odst. 1, § 37 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a správního trestání (§ 7 odst. 2 přestupkového zákona a § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky).
21. Z hlediska uplatnění zmíněných právních zásad na oblast správního trestání lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 6 A 173/2002-33, v němž k zásadě „*nullum crimen nulla poena sine lege*“ Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*jedním ze základních požadavků, který byl sice formulován pro oblast trestního práva, avšak na jehož bezpodmínečné splnění nelze rezignovat ani v oblasti správního řízení, zvláště tam, kde dochází ke správnímu trestání, je požadavek určitého, jasného a přesného vyjádření skutkové podstaty správního deliktu, za který byla původnímu žalobci udělena sankce. Lze-li správní delikt kvalifikovat jako protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní orgán trest stanovený příslušnou normou správního práva, pak je zapotřebí, aby veškeré podmínky, jež jsou pro adresáta takové normy, a tedy delikventa, závaznými a jejichž porušení je postihováno, byly obsaženy v právní normě, jež je součástí zákona, případně dílem i v právní normě, jež je součástí obecně závazného podzákonného předpisu, nepřekračuje-li meze, které takovému obecně závaznému podzákonnému předpisu zákon výslovně stanovil. Jinými slovy: existenci správního deliktu lze správním orgánem konstatovat a konkrétní subjekt lze za spáchání takového správního deliktu postihnout toliko tehdy, jsou-li jednáním, jež je v rámci správního řízení zjištěno, naplněny všechny znaky deliktu, které jsou podávány z konkrétní skutkové podstaty obsažené v zákoně, přitom nanejvýš lze připustit doplnění zákonem stanovených podmínek v podzákonném obecně závazném právním předpisu, a to výhradně způsobem zákonem stanovený rámec nepřekračujícím.*“
22. Povinnost dodržovat maximální rychlost jízdy v obci 50 km/hod. ukládá řidičům motorových vozidel zákon (srov. § 18 odst. 4 ve spojení s § 2 písm. d) zákona o silničním provozu). Zákon jasně stanoví, že se fyzická osoba dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, pokud v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. Na základě § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu se za uvedený přestupek uloží jednak pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jednak zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Správní orgán tedy nemá možnost správní úvahy, zda pachateli tohoto přestupku uloží či neuloží správní trest pokuty a správní trest zákazu činnosti. S ohledem na § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od uložení správního trestu podle § 125c odst. 5 a 6 citovaného zákona v rozhodnutí o daném přestupku upustit. Zákonodárce jasně stanovil, že zákaz činnosti je v

případě tohoto přestupku ukládán obligatorně. Žalobcova obecná námitka porušení zásady *nulla poena sine lege* není na místě, neboť uložení správního trestu zákazu činnosti jednoznačně nachází oporu v zákoně.

23. Lze též dodat, že pokud by žalovaný zrušil výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobci uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jak navrhl žalobce, pak by žalobcem vykonaný správní trest zákazu činnosti v délce 3 měsíců, ve spojení s rozhodnutím o upuštění od výkonu zbytku tohoto trestu, ztratil zákonný podklad, neboť by neexistovalo rozhodnutí o uložení správní sankce, kterou žalobce již vykonal.
24. I zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro tentýž skutek, je použitelná na správní trestání. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44).
25. V projednávané věci nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť žalobce nebyl dvakrát potrestán za tentýž skutek. První rozhodnutí žalovaného o podaném odvolání bylo na základě rozsudku soudu zrušeno, načež došlo pouze k jeho nahrazení novým rozhodnutím o odvolání (napadeným rozhodnutím). To znamená, že v případě žalobce vedle sebe neexistují dvě rozhodnutí o uložení správního trestu za tentýž skutek. Žalobce nebyl za stejný čin opakovaně potrestán zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců, tedy nebyl potrestán dvanáctiměsíčním zákazem řízení motorových vozidel. Ze správního spisu je zřejmé, že v odvolacím řízení došlo pouze k potvrzení prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobci uložen správní trest zákazu činnosti, přičemž žalobce správní trest uložený od 3. 6. 2017 do 3. 12. 2017 již vykonal, respektive dne 7. 9. 2017 bylo upuštěno od výkonu zbytku tohoto trestu. Uvedenou skutečnost žalovaný zdůraznil jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak i ve svém vyjádření k žalobě.
26. Soudu se vzhledem ke shora uvedenému nejví důvodná ani případná obava z opakovaného výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel, kterou žalobce již vykonal. Právní úprava účinná v době spáchání přestupku i v době vydání napadeného rozhodnutí stanoví, že se do doby zákazu činnosti započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat (§ 14 odst. 2 přestupkového zákona, jakož i § 47 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Mezi tímto úředním opatřením a projednávaným přestupkem musí být přímá souvislost. Takovým úředním opatřením může být zadržení řidičského průkazu policistou podle § 118b zákona o silničním provozu, anebo řízení, na jehož základě lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku. V daném případě nebyl řidičský průkaz žalobci zadržen na základě samostatného opatření nebo rozhodnutí správního orgánu a nedošlo ani k opětovnému uložení správního trestu zákazu činnosti (prvostupňové rozhodnutí bylo toliko potvrzeno), tj. na daný skutkový stav nedopadá přímo ustanovení § 14 odst. 2 přestupkového zákona, či § 47 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedenou právní úpravu je však v dané věci nutné použít analogicky a započít tak dobu, po kterou žalobce nesměl danou činnost po právní moci rozhodnutí o uložení trestu zákazu činnosti (od 3. 6. 2017) již vykonávat. Přitom je nutné zohlednit i skutečnost, že správní orgán v případě žalobce upustil rozhodnutím ze dne 7. 9. 2017, č. j. MHB_DOP/1307/2016-28, (v právní moci téhož dne) od výkonu zbytku uloženého

správního trestu zákazu činnosti, neboť pravomocným rozhodnutím jsou správní orgány vázány (§ 73 odst. 2 správního řádu).

27. Žalobci současně ani nehrozí porušení zásady *ne bis in idem*, tedy opakovaného postihu za týž skutek, neboť ve správním řízení byl dostatečně zjištěn čas, místo i způsob spáchání přestupku tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně za jiný přestupek. V souhrnu byl skutek zcela jednoznačně správními orgány vymezen (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, nebo ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24). Ani namítané porušení zásady *ne bis in idem* tedy soud nepovažoval za důvodné.
28. Žalobce dále namítl prekluzi přestupku. Důvody této námitky nerozvedl. Otázkou zániku odpovědnosti za přestupek (prekluzí) se však soudy zabývají z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07 a ze dne 6. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 1419/07).
29. Podle § 112 odst. 1 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti 1. 7. 2017 (§ 114 citovaného zákona).
30. S ohledem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je nutno posoudit odpovědnost žalobce za přestupek podle dosavadních zákonů. Nová právní úprava v zákoně o odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější, neboť stanoví pro případ přerušení promlčecí doby zánik odpovědnosti za přestupek ve lhůtě nejpozději tří let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), zatímco v případě přestupkového zákona je tato lhůta dvouletá (§ 20 odst. 3 přestupkového zákona).
31. Ustanovení § 20 přestupkového zákona stanoví, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky. Do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.
32. Není sporu o tom, že předmětem řízení je přestupek ze dne 9. 3. 2016. Ačkoli dva roky od spáchání přestupku uplynuly dne 9. 3. 2018, po dobu soudního řízení lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek neběžela. Stavení lhůt po dobu soudního přezkumu již před nabytím účinnosti nové právní úpravy (zákona o odpovědnosti za přestupky) upravoval § 41 s. ř. s. Předchozí soudní řízení přitom probíhalo od 25. 9. 2017 (podání žaloby) do 28. 11. 2018 (právní moc rozsudku soudu).

33. Promlčecí doba tedy v daném případě činila jeden rok od spáchání přestupku s tím, že přerušením běhu lhůty začal vždy běh nové jednoleté lhůty. Přestupek musel být současně projednán do dvou let od jeho spáchání, avšak do této doby nelze započít dobu soudního řízení (srov. § 20 odst. 1, 2, 3 přestupkového zákona, ve spojení s § 41 s. ř. s.). S ohledem na opakované přerušení jednoleté lhůty zahájením řízení o přestupku dne 28. 7. 2016, vydáním rozhodnutí o přestupku ve dnech 9. 5. 2017 a 13. 7. 2017, a stavením lhůty během soudního řízení (25. 9. 2017 – 28. 11. 2018), je zřejmé, že k promlčení odpovědnosti za přestupek uplynutím doby jednoho roku do vydání napadeného rozhodnutí (4. 1. 2019) nedošlo.
34. Žalobce již v odvolacím řízení rozporoval přerušení lhůty k projednání přestupku na základě § 20 odst. 2 a 3 přestupkového zákona. Ve vztahu k novelizaci § 20 přestupkového zákona v důsledku nabytí účinnosti článku I bodu 6 zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „*novela*“), lze uvést, že Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016, k závěru, že novelizované znění § 20 zákona o přestupcích se použije již ode dne 1. 10. 2015. V rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 – 34, tento závěr Nejvyšší správní soud potvrdil a přihlásil se k němu i v rozsudcích ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 As 155/2018 – 26, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 2 As 168/2018 – 24.
35. Podle článku II odst. 3 novely se ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti této novely, použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle článku XXVI novely nabývají články I body 3 až 8 tohoto zákona účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení. Novela byla vyhlášena ve Sbírce zákonů dne 17. 8. 2015.
36. Žalobce spáchal přestupek dne 9. 3. 2016, tedy v době, kdy již bylo účinné znění § 20 odst. 2 a 3 přestupkového zákona upravující přerušení lhůty k projednání přestupku v důsledku zahájení řízení a vydání rozhodnutí o vině za spáchání přestupku.
37. S hledem na shora uvedené skutečnosti proto nedošlo k prekluzi odpovědnosti za přestupek.
38. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku, že měření rychlosti mělo být provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo provedeno v zatačce. Žalobce oproti podaným odvolacím námitkám v tomto směru svoji argumentaci nijak nerozvedl. V žalobě neuvedl, z jakých důvodů mělo být měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, a nenavrl k prokázání svého tvrzení ani žádný důkaz.
39. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by rychlost předmětného vozidla byla měřena v zatačce. Skutečnost, že rychlost vozidla byla změřena nikoli v zatačce, ale naopak na přímém úseku silniční komunikace, je naopak zřejmá ze záznamu o přestupku s fotografií pořízenou rychloměrem, ze svědeckých výpovědí obou policistů, kteří prováděli v daném místě měření rychlosti, jakož i z kopie mapy místa měření založené ve spise. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, je pro řízení o přestupku klíčové, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti

je přitom zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33).

40. I v projednávaném případě poskytla shora uvedená kombinace podkladů dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33). Žádné rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění ze správního spisu nevyplývají. Soud proto ve stručnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný podrobně zabýval uplatněnou námitkou, neboť se s ním soud ztotožnil.
41. Žalobce dále spatřoval podstatnou procesní vadu v tom, že mu bylo upřeno právo žádat přezkoušení rychloměru dle § 11a zákona o metrologii. Nespecifikoval však, z jakého důvodu mu mělo být ono právo upřeno. Z písemných vyjádření zmocněnce žalobce v průběhu správního řízení nevyplývá, že by měl jakékoli výhrady vůči použitému rychloměru, tedy i vůči přesnosti jeho měření. Pouze v odvolání namítl nepřipustnou participaci soukromého subjektu na měření a navrhl žalovanému vyžádat si veškeré smlouvy mezi společností RAMET a.s. a Městským úřadem Havlíčkův Brod. Žádné chyby v měření ani nutnost přezkoušení rychloměru ale nenamítal. Není tudíž zřejmé, z jakého důvodu žalobce nyní usuzuje na to, že mu bylo během správního řízení upřeno právo něco dalšího žádat, tj. žádat například i přezkoušení rychloměru. Z ověřovacího listu přítomného ve spise přitom vyplynulo, že v den měření rychlosti bylo ověření rychloměru v platnosti a rychloměr vykazoval požadované metrologické vlastnosti. Ani tuto námitku tedy soud nemohl shledat opodstatněnou.
42. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu je nutné zdůraznit, že tento požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, respektive která by s věcným projednáním případu jakkoliv souvisela. Jde o obecný nesouhlas s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Nelze rovněž přehlédnout, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce.
43. Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí, čímž sleduje zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) citovaného zákona, *a contrario*. Zveřejňování meritorních rozhodnutí je vhodné nejen z hlediska sjednocování soudní praxe, nýbrž i vzhledem k požadavkům práva na spravedlivý proces, transparentnosti a veřejné kontroly výkonu spravedlnosti. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace

hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60. Proces zveřejňování meritorních rozhodnutí ve správním soudnictví je pak zcela v gesci Nejvyššího správního soudu. Soud se z uvedených důvodů požadavkem dále nezabýval.

44. S ohledem na shora uvedené důvody soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu správního spisu ani nevyplývalo, že by mu v průběhu soudního řízení vznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti nějaké náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 18. září 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně